

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/162/2017
Identifikačné číslo spisu:	5914205552
Dátum vydania rozhodnutia:	25.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5914205552.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O.. arch. O. E., autorizovaného architekta, so sídlom v S., C. XX, O.: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Vojčik & Partners, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Rázusová 28, IČO: 36 866 563, proti žalovaným 1/ O.. S. E., autorizovanému stavebnému inžinierovi, so sídlom v B., zastúpenému JUDr. Miriam Jančiovou, advokátkou v Ružomberku, Dončova 21, 2/ DK Ateliery, s. r. o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Matúškova 2575, IČO : 36 429 678, zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Škerda s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1727/49, 3/ R., bývajúcemu v S., zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Janči s. r. o., so sídlom v Ružomberku, Dončova 1451/21, o ochranu autorských práv a iné, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2 C 95/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. januára 2017 sp. zn. 9 Co 210/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. apríla 2016 č. k. 2 C 95/2014-349 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 10 000,- eur, zverejnenia ospravedlnenia na vlastné náklady na webovej stránke žalovaného 2/, na prvej strane časopisov „Projekt - stavba“ a „Inžinierske informácie“, voči žalovanému 3/ vydania bezdôvodného obohatenia v sume 4 000,- eur, s úrokom z omeškania od 8. novembra 2013 do zaplataenia, zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 5 000,- eur a zverejnenia ospravedlnenia na vlastné náklady na prvej strane časopisov „Projekt - stavba“ a „Inžinierske informácie“ a náhrady trov konania. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 5 ods. 1, 17, § 6 ods. 1, § 7 ods. 1 písm. h/, § 17 ods. 1 písm. d/, § 18 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 56 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským zákonom (autorský zákon), § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 2, § 107 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, 2, § 442a ods. 1 a § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že došlo k porušeniu autorského práva žalobcu, ktorý vypracoval dispozično-prevádzkovú a architektonickú štúdiu rodinného domu O.,

ktorý ju dal v marci 2001 k dispozícii žalovanému 3/ za účelom inšpirácie pre zachovanie rázu ulice. Žalovaný 3/ túto štúdiu prekreslil alebo dal kópiu priamo žalovanému 2/, ktorý na základe jeho ďalších doplnkov a požiadaviek vypracoval štúdiu rodinného domu C., zachovávajúc dispozično-prevádzkové riešenie rodinného domu O., s výnimkou použitia valbovej strechy oproti pôvodne projektovanej rovnej strechy. Zo znaleckého posudku mal súd prvej inštancie preukázané, že zhoda projektu rodinného domu C. so štúdiou rodinného domu vypracovanou žalobcom je 80 až 90 %. Ku konštatovaniu porušenia autorského práva nepovažoval za potrebné, aby išlo o zhodu v rozsahu 100 %, ako to tvrdili žalovaní. Rozdiely medzi štúdiami považoval za nepatrné, lebo rozmiestnenie priestoru a ostatné podstatné skutočnosti ostali zachované. Projekt rodinného domu C. a s tým súvisiacu dokumentáciu vypracoval žalovaný 2/, žalovaný 1/ vystupoval ako jeho konateľ a vykonával pre neho činnosť autorizovaného inžiniera. Poukazujúc na ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka per analogiam, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný 1/ nemôže zodpovedať za porušenie autorského práva žalobcu a žalobu voči nemu pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie zamietol. Vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ neprihliadol na nimi vznesené námietky premĺčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a konštatoval, že vzhľadom na intenzitu porušenia autorského práva žalobcu by sa primeraným javilo ospravedlnenie formou listu adresovanému žalobcovi, ktorého nároku sa však žalobca nedomáhal. V prípade, ak by žalovaní 2/ a 3/ mali ospravedlnenie uverejniť v časopisoch, tak ako sa toho domáhal žalobca, o skutočnostiach porušenia jeho autorského práva by sa dozvedel nešpecifikovaný okruh osôb, čomu je potrebné zabrániť. Práve z takéhoto ospravedlnenia by sa o zásahu do autorského práva žalobcu dozvedela aj tá časť verejnosti, ktorá o ňom dovedty nevedela. Pokiaľ sa žalobca domáhal voči žalovanému 3/ vydania bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie uzavrel, že na strane žalovaného 3/ k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a žalobu aj v tejto časti zamietol. Mal preukázané, že žalovaný 3/ zaplatil žalovanému 2/ za vyhotovenie štúdie, projektovej dokumentácie a ostatných súvisiacich dokumentov pre stavebné konanie sumu 1 000,- eur. K bezdôvodnému obohateniu došlo na strane žalovaného 2/, ktorý prekreslil štúdiu vyhotovenú žalobcom a nechal si ju zaplatiť žalovaným 3/ napriek tomu, že vedel, že nie je jej pôvodným autorom, voči nemu si však žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatňoval. Rozhodnutie o trovách konania ponechal na čas po právoplatnom skončení konania vo veci samej. Následne, uznesením z 10. apríla 2018, č. k. 2 C 95/2014-496 priznal žalovaným 1/ až 3/ a štátu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 19. januára 2018 sp. zn. 9 Co 210/2016 rozsudok súdu prvej inštancie po doplnení dokazovania ako vecne správny potvrdil, keď ani z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nemal preukázané, že by zo strany žalovaných 1/ až 3/ došlo ku skopírovaniu žalobcovej štúdie rodinného domu T. a jej následnému použitiu pri spracovaní rodinného domu C.. Z výpovede žalovaného 3/ vyplynulo, že štúdiu a projektovú dokumentáciu dal vypracovať žalovanému 2/ a ten použil žalovaného 1/ ako odborného garanta autorizovaného stavebného inžiniera na vykonanie svojej činnosti pri poskytovaní služieb podľa § 14c zák. č. 138/1992 Zb. o autorizovaných architektoch a autorizovaných stavebných inžinieroch. Za nemajetkovú ujmu potom zodpovedá táto právnická osoba na základe analogického použitia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka, žalovaný 1/ tak nie je v predmetnej veci pasívne vecne legitimovaný. Odvolací súd nepovažoval za preukázané ani úmyselné konanie žalovaného 1/ proti dobrým mravom. Poukázal na to, že u solidárnych záväzkov sú dlžníci povinní splniť veriteľovi rovnaké plnenie, čo u žalovaných 1/ a 2/ nie je dodržané, keďže voči žalovanému 1/ sa žalobca domáhal náhrady škody a voči žalovanému 2/ nemajetkovej ujmy. Uviedol, že porušenie autorských práv žalobcu spočívajúce vo vyhotovení rozmnoženiny jeho diela nebolo presvedčivo zistené ani znaleckým dokazovaním. V znaleckom posudku, aj pri samotnom výsluchu, znalec uviedol, že neexistujú žiadne kritéria na posúdenie zhody architektonických diel a zhoda sa nedá exaktne určiť. Predmetom porovnávania v znaleckom posudku nebolo samotné prevedenie strechy, členenie a farebnosť fasády, členenie a veľkosť okien, aj keď práve u týchto kritérií znalec konštatoval možnosť rozdielov. Vzhľadom na typ projektu (bungalov) znalec musel konštatovať skoro identickosť koncepčného riešenia, pretože rodinné domy tohto typu majú vo všeobecnosti rovnaké znaky, ako tvar písmena „L“, jednopodlažnosť, doplnenie priestoru o vstupnú verandu, rozloženie miestností okolo obývacieho priestoru. Zhodnosť orientácie miestností ku svetovým stranám je daná platnými architektonickými zásadami. Odvolací súd

uviedol, že štúdiu rodinného domu T. nebolo možné komplexne porovnať s projektom rodinného domu C., absentovali v nej údaje o konštrukčnom a materiálovom riešení celej stavby (hrúbka obvodových a vnútorných stien, hrúbka a typ zateplenia, druh kúrenia, veľkosť a druh okien a dverí, farebnosť a členenie vonkajšej fasády atď.). Znalec tak nemohol tieto kritéria uviesť do znaleckého posudku a ich zhodnosť porovnať. Na základe takto doplneného a zopakovaného dokazovania odvolací súd dospel k záveru, že žalobca ohrozenie alebo porušenie svojich autorských práv nepreukázal, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Podľa dovolateľa rozhodujúcou právnou otázkou je porovnanie architektonického riešenia (štúdie) vytvoreného jedným autorom s architektonickým riešením, projektovou dokumentáciou a stavbou, ktoré boli vyhotovené tretími osobami a následné posúdenie ich podobnosti. Za podstatnú označil aj otázku miery podobnosti dvoch architektonických riešení a možnosti napodobniť architektonickú štúdiu do tej miery, že je možné skonštatovať jej neoprávnené použitie. Namietal, že odvolací súd nepovažoval za preukázané, že dokumentácia rodinného domu Beťko bola skopírovaná a použitá pri spracovaní štúdie a projektu rodinného domu C.. Nezaoberal sa a preukázanou skutočnosťou, že žalovaný 3/ mal prinajmenšom vizuálny prístup k projektovej dokumentácii, ktorú si prezrel a následne si z nej vytvoril v mysli pamäťovú stopu a mal aj priamy vizuálny prístup k tomuto riešeniu, lebo išlo o stavby, ktoré sa nachádzali v bezprostrednej blízkosti. Odvolací súd si nekriticky osvojil iba tvrdenie žalovaného 3/, že žiadnu kópiu architektonického riešenia dovolateľa nevytvoril. Nevysporiadal sa s listinnými dôkazmi - náložkovými listami, nesprávne hodnotil závery znaleckého posudku, a na základe toho potom dospel k nesprávnemu záveru o neexistencii zásahu do jeho autorských práv, teda opačnému než aký vyslovil okresný súd. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd sa jeho rozsiahlou argumentáciou v odvolaní k otázke nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 1/ vôbec nezaoberal. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že jeho žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť a bude mu priznaná náhrada trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný 1/ a 3/ sa zhodne vo svojich vyjadreniach k dovolaniu stotožnili s rozhodnutiami súdov nižších inštancií a žiadali dovolanie žalobcu zamietnuť, alternatívne odmietnuť pre neexistenciu dovolacieho dôvodu.

5. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

10. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p., vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolaťela vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

11. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolaťel túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12. Právnou úpravou dovolania v CSP sa sleduje nielen náprava nesprávností v individuálnom spore dovolaťela, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky (a „zaplnením bielych miest doterajšieho rozhodovania dovolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe“). Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní dovolacích senátov.

13. V danom prípade žalobca vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

14. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

15. Dovolaťel namietal správnosť záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa zistení rozsahu podobnosti ním vytvorenej architektonickej štúdie s projektovou dokumentáciou a stavbou vyhotovenou žalovanými a s tým súvisiace ustálenie mieri podobnosti architektonických diel, na základe ktorej je možné konštatovať ich zhodnosť (identitu). Odôvodňoval to nesprávnosťou zistení, z ktorých odvolací súd vychádzal, pretože dostatočne neprihliadal na ním označené dôkazy a svoje rozhodnutie založil na zisteniach, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali. Z obsahu jeho dovolacieho prejavu (§ 124 C.s.p.) vyplýva, že vyčítal odvolaciemu súdu nedostatky vykonaného dokazovania, nevykonanie niektorých dôkazov, či nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a tým nesprávne právne posúdenie veci.

16. Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.

17. V danom prípade dovolateľ napadá správnosť skutkového záveru súdov (premisy), že žalovanými vytvorená projektová dokumentácia použitá na stavbu rodinného domu Dudák je totožná s jeho architektonickou štúdiou rodinného domu Beťko. I keď je od tohto záveru súdov závislé vyriešenie právnej otázky, či má žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a na vydanie bezdôvodného obohatenia, nič to nemení na tom, že v dovolaní nastolená otázka má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle tohto ustanovenia.

18. Dovolací súd posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p., čl. 11 C.s.p.) dospel k záveru, že aj keď dovolateľ konkrétne neoznačil ako dovolací dôvod existenciu procesnej vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 C.s.p. (ktoré v dovolaní nie je ani spomenuté), argumentácia a formulácia v ňom uvedených dovolacích dôvodov dávajú možnosť konštatovať, že dovolateľ namieta okrem právnych záverov najmä správnosť procesného postupu odvolacieho súdu, čo môže byť po splnení ďalších zákonných predpokladov dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

19. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd nevykonaním ním navrhnuté dôkazy, ich nevykonanie neodôvodnil a vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne, čo malo za následok, nesprávne právne posúdenie veci založené na nesprávnom zistení skutkového stavu. Predmetná argumentácia sa sčasti týka správnosti postupu odvolacieho súdu v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Najvyšší súd ale už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolací súd zdôrazňuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. I. ÚS 97/97).

20. V súvislosti s námietkou žalobcu, že odvolací súd nevykonaním ním navrhovaných dôkazov v napadnutom rozsudku riadne neodôvodnil, dovolací ustálil, že ide o námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Tu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej

veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

21. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné; vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.